

Cuvinte si expresii obscene în limba româna

DE

ERLING SCHØLLER

1. Obiectul lucrării de față îl constituie cercetarea unor cuvinte cu un tratament aparte în structura vocabularului limbii române: este vorba de cuvinte și expresii obscene, ca și de injurături.

Noțiunile la care se referă aceste cuvinte sînt simțite, în general, ca elemente strict personale, apărute de pudoarea individuală, aduse în discuție cu rușine sau cel puțin cu rezervă. Ele denumesc mai ales părțile corpului (organele genitale sau de excreție), se referă la acte fiziologice (cel sexual, sau procesul de urinare sau de excreție, etc.), și este firesc să nu fie invocate în conversații obișnuite, să nu aparțină adică unui stil colocvial firesc. Totuși, în anumite împrejurări, sub impulsul unor stări sufletești (mai ales defavorabile interlocutorului sau persoanei despre care se vorbește) se recurge la aceste cuvinte, evocate poate în condiții speciale, tocmai din cauză că nu se rostesc în împrejurări uzuale.

Sentimentul de reținere, jenă, ori pur și simplu evitarea cuvintelor de acest tip sînt firești pentru vorbitori, ducînd la un caz *particular* de «interdicție de vocabular».¹ Din punct de vedere științific însă, ignorarea lor ni se pare nefundată; practic, pudoarea lingvistică a determinat lipsa cuvintelor obscene din dicționarele curente, deși asemenea cuvinte reprezintă un material de limbă vie.²

1: Este o altă situație decît cea menționată curent în lucrările de specialitate, despre evitarea anumitor cuvinte, pentru a nu «supăra» spirite puternice (*diavolul*, de exemplu), animale (*nevăstuica*, *ursul*), etc. Diferența constă însă numai în cauze: se ocolesc diverse cuvinte din cauze care se deosebesc. Asemănarea rezidă în efecte: anumite cuvinte ajung să fie folosite rar sau deloc, sub impulsul «interdicției» acceptate în mod colectiv. De aceea interpretăm aceste cuvinte ca un caz particular al celui mai general, interdicția lexicală în principiu, în totalitatea «legilor» ei.

2: Numai într-o fază destul de înaintată a elaborării articolului de față, am avut prilejul să consultăm excelentul dicționar român-german al lui H. Tiktin (*Rumänisch-Deutsches Wörterbuch*, Staatsdruckerei, Bukarest 1903); constatarea noastră de mai sus în privința pudorii științifice nejustificate din dicționarele curente

Faptul că aceste cuvinte merită atenția noastră, rezultă și din ponderea pe care o au în limbă: ca noțiuni ele fac parte chiar din «fondul principal lexical», adică din nucleul limbii, cel puțin pentru limba română; de-cența însă conduce la evitarea cuvintelor.

În legătură cu această afirmație, cităm următoarele: «Procentul cuvintelor de origine latină ar fi fost ușor sporit [în fondul principal de cuvinte] (cam cu 6-7 la mie), dacă aș fi inserat câteva cuvinte pe care *buna cuvîință* [sublinierea noastră] m-a oprit de a le nota și care sînt aproape fără excepție de origine latină».³

Lucrarea noastră își propune să amelioreze întrucîtva această situație,⁴ care produce dificultăți cel puțin filologului, folkloristului, cercetătorului literar, fie român, fie (și aici lacunele devin mai evidente) străin. Avînd un vocabular științific, sau numai de un oarecare grad de cultură, să zicem, el se va găsi, se poate spune, într-o situație precară, chiar dacă nu atît de gravă, ca aceea a soldatului care, lovit fiind într-o parte . . .

rămîne, însă, valabilă, dicționarul lui Tiktin (care conține cuvintele obscene) fiind o lucrare destul de rară, motiv pentru care nu poate fi considerat dicționar de uz curent. Se pare că, dintre lucrările tipărite în România, noua ediție (începînd de la litera *M*, și în curs de publicare) a *DLR* (sigla noastră pentru: *Dicționarul Limbii Române*, Editura Academiei Republicii Socialiste România) constituie singura excepție; în momentul de față avem la dispoziție un număr foarte redus de fascicule ale lui *DLR*; pornind de la fișele noastre legate de acest studiu, și avînd acces la fascicula a 7-a și a 10-a ale tomului VI al lui *DLR*, am reușit să găsim cuvintele *mingeac* (vezi cuvîntul-titlu *VULVA*), și *mîrleală* (vezi *COITUS*), care au fost incluse în mod firesc în acest dicționar fundamental. (Cf.: nota a 4-a, în care «*DA*» reprezintă prima parte (*A-C*, *F- Iepădă/lojnită* [cf.: A. Lombard, *Le verbe roumain*, Lună 1955, pag. 1133, nota]) a lucrării continuate ca *DLR*).

3: Al. Graur, *Încercare asupra fondului principal lexical al limbii române*, Ed. Academiei, 1954, p. 58.

4: Ciudățenia situației atîngînd uneori ridicolul, este sesizată și de profesorul Alf Lombard, care, în lucrarea sa fundamentală (de peste 1.200 de pagini) asupra verbului românesc, observă, atunci cînd analizează verbul *a fute*: «On serait mieux renseigné sur *fute*, si un souci de décence n'avait pas fait exclure ce verbe de certains dictionnaires très complets par ailleurs. Que *CR* [*Dicționarul enciclopedic ilustrat «Cartea Românească»* al lui I.-A. Candrea & Gh. Adamescu] et *SD* [A. Scriban, *Dicționarul limbii românești*, Iași 1939] soient du nombre, passe encore; ce sont là des ouvrages scolaires. (Ce genre de scrupules a même amené *CR* à ajouter une quatrième lettre dans l'en-tête des pp. 370-375, consacrées aux mots commençant par *cur-*!). Mais dans un grand répertoire scientifique comme l'est *DA* [vezi nota a 2-a, pag. 1], l'omission de ce verbe est plutôt surprenante. (A. Lombard, *op. cit.*, pag. 997, nota).

indecentă a corpului, nu putea explica unde este vătămat. Cf.: ... «The soldier, shot through the buttocks could only reply 'I'm so sorry, ma'am, I don't know Latin'» [Robert Graves, *Lars Porsena or the Future of Swearing and Improper Language*, II ed., London-New York, 1927, pag. 19]. Dacă «croului» citat îi lipsea termenul cult, cel care nu cunoaște cuvintele obscene, puțin frecvente, dar *existente* în limbă, se află într-o situație opusă, dar nu mai fericită, întrucît și el deține un vocabular incomplet.

2.1. Titlul acestei lucrări fiind explicit *Cuvinte și expresii obscene în limba română*, nu am putut (și nici nu am vrut) să ometem sau să atenuăm nimic din materialul adunat, care în orice situație reală, în afara unei cercetări științifice, ar fi putut ușor să provoace sentimente de rușine sau să scandalizeze. Nu e de așteptat, deci, nici o prelucrare a termenilor, un stil mai elegant, mai rafinat, așa cum a putut proceda, de exemplu, Al. Niculescu într-un articol despre *Termenii românești care denumesc noțiunea «copil nelegitim»*,⁵ și nici o expunere stilizată care să beneficieze de multe exemple literare din texte beletristice cum este articolul lui G. Istrate despre *Noțiunea «femeie stricată» și terminologia animală*⁶: ambii autori se referă la noțiuni populare, uneori eufemistice sau chiar cu o sonoritate poetică (de exemplu, *copil din flori*), departe de a avea caracter obscen. Este momentul să precizăm că prezenta expunere ar merita să fie *completată* printr-o analiză a eufemismelor și deraierilor lexicale corespunzătoare acestor cuvinte de circulație restrînsă, pentru a înțelege «sistemul de corelații semantice» care face trecerea de la termenul științific, cult, la cel obscen.⁷

Pentru a ne delimita, precizăm că în concepția noastră *cuvintele obscene* sînt acele cuvinte care denumesc în mod vulgar, neliterar, părțile

5: Analele Universității «C. J. Parhon», București, Filologie 7, 1956, p. 37-49.

6: Buletinul Institutului de filologie romină, Iași, Vol. XI-XII, 1944-1945, pag. 471-497.

7: Ne referim nu numai la înlocuirea prin segmente de cuvinte (c. . pentru *cur*, etc.), aspect pe care l-am atins în trecere în această lucrare, ci și la deraierile sugestive, de tipul *du-te-n piața*, sau *du-te-n pisici*, pentru *du-te-n pizda mă-ti*, precum și *arde-m-aș în bafta ta* (A. Juilland, *Le vocabulaire argotique roumain d'origine tsigane*, Cahiers Sextil Pușcariu, vol. I, fasc. I, Roma & Valle Hermoso, 1952; articol conținând un material bogat, dar din care, datorită caracterului său lingvistic special (exclusiv țigănesc), nu am încorporat decît puține elemente obscene.)

genitale și organele de defecație, precum și actele legate de ele. Din definiție rezultă că denumiri vulgare pentru noțiunile «bastard», «homosexual», «prostituată», etc., și expresii care conțin cuvintele ca *drac*, *naibă* (cu sinonime), etc., ori imprecășii fără cuvinte obscene (de tipul *arză-te-ar* [= *arde-te-ar*] *focul să te ardă, mînca-te-ar lupii să te mănince*), interpretate, simțite de vorbitori ca înjurături în anumite situații nu se găsesc aici.

Lucrarea de față se bazează pe un material provenind aproape exclusiv din dialectul muntean vorbit în regiunea Bucureștiului. Am incorporat numai sporadic unele exemple care s-au dovedit a avea o arie mai largă de circulație (fiind înregistrate, de exemplu, și la Brașov, în Ardeal). Nu avem, deci, a face cu cuvinte dialectale. Foarte puținele regionalisme menționate din cauze speciale, sînt indicate în mod expres.

Acest studiu și-a păstrat în linii mari caracterul original, preponderent sincron, pe care îl avea într-o primă redactare, provizorie. Articolului de față i-au fost adăugate, însă, și cîteva materiale cu caracter diacronic. N-am realizat echilibrul dorit între diacronie și sincronie, astfel încît exemplele noastre au fost extrase numai din lucrări de limbă română contemporană, iar etimologiile se rezumă în multe cazuri la unele referințe la lucrări etimologice, în primul rînd dicționarul romanic etimologic clasic, *Romanisches Etymologisches Wörterbuch* al lui Meyer-Lübke («REW»). Am utilizat, de asemenea, *Diccionario Etimológico Rumano*, Bibl. filológica, 1966, al lui A. Cioranescu. Poate că unele propuneri din această din urmă lucrare par puțin hazardate, pe cînd dicționarele etimologice române clasice, ale lui A. de Cihac (*Dictionnaire d'étymologie daco-romane, Éléments latins*, Francfort s/M, 1870; *Éléments slaves...* Francfort s/M, 1879) și S. Pușcariu (*Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache*, I, Heidelberg, 1905), sînt mai prudente. Lucrarea lui Cioranescu, însă, fiind cea mai recentă, conține nu numai expunerile lui Cihac și Pușcariu, ci și comentarii la tezele lui Cihac și Pușcariu, precum și referințe la lucrări și articole apărute după lucrările lor. Pentru economia lucrării ne-am limitat deci să ne referim la *REW* și la Cioranescu, atunci cînd cauze speciale nu ne-au obligat să procedăm altfel.

Afară de aspectul strict etimologic, la baza descrierii gramaticale și lexicale făcute, stau aceleași principii: pentru ca studiul să fie cît mai complet, ar fi trebuit ca la cele mai multe cuvinte să ne referim mai ales la dicționarul român-german citat al lui Tiktin (vezi, nota a 2-a); dar ne-am rezumat la a da aceste referințe numai în cazuri speciale.

Elementul diacronic cel mai important, considerabil ca vechime, pentru

a atenua dezechilibrul dintre diacronie și sincronie în lucrare – dezechilibrul explicat, cu regret, de noi mai sus –, îl constituie, fără îndoială, un material onomastic obscen, cules de profesorul V. Buescu de la Universitatea din Lisabona «în vederea unei comunicări, în pregătire» (după cum afirmă Domnia Sa), material pe care, cu deosebită amabilitate, a binevoit să ni-l trimită, autorizându-ne să-l folosim în lucrarea de față. Caracterul excepțional de interesant al acestui material ne-a făcut să renunțăm la restricțiile pe care ni le-am impus față de celelalte surse, în vederea economiei lucrării. Am dat, deci, *in extenso*, toate derivațiile onomastice «obscene» a *cincisprezece* cuvinte obscene împreună cu documentarea furnizată de prof. Buescu, situându-le la locul potrivit și anume, imediat după etimologii și înaintea exemplurilor noastre cu caracter sincron, în cadrul respectivelor cuvinte-titlu. În textul nostru, materialul profesorului Buescu este notat de fiecare dată: *VB*.⁸

2.2. Specificul materialului, precum și lipsa aproape totală a literaturii de specialitate pentru tema noastră, ca și sărăcia atestărilor scrise, ne-au condus la elaborarea acestui articol prin următoarea metodă:

Ne-am bazat în primul rând pe comunicările orale ale unor informatori. Informatorul principal, N. T., s-a dovedit atât de familiar cu tema noastră, încât am putut aduna mai mult decît 90% din material direct din relatările sale. Ceilalți informatori nu au adăugat decît puține elemente la materialul de bază furnizat de N. T., și chiar acestea erau, în cea mai mare parte, cunoscute lui N. T., constituind cuvinte și expresii pe care le «uitase» numai momentan (sau, poate, le utiliza mai puțin frecvent, folosind de preferință alte componente ale acelorași serii sinonimice).

Materialul de față fiind deci cunoscut și acceptat în întregime de informatorul nostru principal, nu am considerat necesar să complicăm lucrurile cu referințe inutile, dînd între paranteze inițialele persoanei care, mai

8: Deoarece dăm acest material onomastic obscen detaliat, așa cum am spus, socotim util să cităm de la început abreviațiile bibliografice utilizate de către profesorul Buescu:

M. Gaster, *Chrest.* = *Chrestomație Română*..., 2 vol. Leipzig-București, 1891.

D. Bogdan, *Glosar* = *Glosarul cuvintelor românești din documentele slavo-române*, București, 1946.

D.I.R., A = *Documente privind istoria României; A: Moldova*, Buc., Acad. Rom., 1951 ș.urm.

Frunzescu D. Frunzescu, *Dictionaru topograficu și statisticu alu Romaniei*, București, 1872.

mult sau mai puțin din întâmplare, ne-a comunicat cel dintâi un cuvânt sau o expresie.

Informatorul principal, N. T., s-a născut în București, în anul 1944, unde a trăit fără întrerupere. A frecventat diferite medii sociale, iar în prezent este student în anul al V-lea la Secția de filologie clasică.

Ceilalți informatori sînt: studenți, profesori, dar și oameni cu o cultură redusă care au legături directe cu indivizi din straturile sociale inferioare. Majoritatea sînt bărbați: discuții pe o asemenea temă, cu persoane de sexul opus ar fi introdus o notă de rezervă în plus, diminuînd sau anulînd eficiența anchetei.⁹

Acest material de bază a fost confruntat cu *Atlasul Lingvistic Român*, partea a II-a, vol. I, Sibiu/Leipzig 1942, Supliment «Termeni considerați obsceni» («ALR»).

Citatele literare sînt puține și au fost extrase din lucrări ale lui Ion Creangă, Tudor Arghezi, Ion Anestin, Eugen Barbu și Fănuș Neagu. (De notat că în asemenea citate literare se omite de multe ori scrierea directă a cuvîntului celui mai «tare»¹⁰ al unei expresii obscene, înlocuindu-se cu apostrof sau puncte de suspensie).

3. În economia lucrării, am avut în vedere faptul că mai multe cuvinte obscene diferite pot să se încadreze în aceleași tipuri de expresii și construcții. Luînd în considerație aceste cazuri, am căutat să adunăm cea mai mare parte a materialului sub un singur cuvînt-titlu, și anume cel

9: Cu această metodă, și anume înregistrînd materialul din limba vie, după atestări vorbite, sintem, pare-se, de perfect acord cu savanta italiană Nora Galli de' Paratesi care, în lucrarea ei despre semantica eufemismului afirmă: «La raccolta degli esempi di cui è formata la seconda parte [a lucrării lui de' Paratesi, n.n.] è stata fatta, per quanto possibile, coerentemente alla definizione di *Umgangssprache* [vezi discuția autoarei despre acest termen, paginile 17–20], dal vivo». (*Le brutte parole*, Mondadori II edizione, Gli Oscar, agosto 1969, pag. 20).

10: Prin diversele grade de *târie* am înțeles expresivitatea mai mare sau mai mică, resimțită de informatori față de aceste cuvinte. G. Istrate propune un criteriu aproape... obiectiv pentru măsurarea «târiei» termenilor obsceni: «In terminologia referitoare la viața animalelor sau, mai bine spus, atunci cînd termenii din acest domeniu trec în viața oamenilor, cuvintele care exprimă femininul sînt mai «tari» decît corespunzătoarele lor masculine: *vaca* e mai murdară și mai proastă decît *boul*». . . (*artic. citat*, p. 475) – (cf., de pildă, și perechile de cuvinte, port.: *saco/saca* «sac mai mic/mai mare», it.: *capanno/capanna* «colibă mai mică/mai mare», în care partea feminină este cea mai voluminoasă). – Desigur, nu este singurul mod de a exprima emfaza în acest caz.

mai bogat în combinații, mai productiv, dînd toate referințele necesare în paragraful respectiv.

Ordonarea strict alfabetică, corespunzînd cu termenii medicali latinești,¹¹ a materialului lexical, are drept consecință faptul că diverși termeni vor fi discutați explicit numai după acest criteriu și *nu* pe măsură ce sînt introduși în discuție, sau, altfel spus, cînd apar pentru prima oară în expunerea noastră. Un sistem de referințe – de cîte ori revenim la cuvîntul respectiv – va elimina neajunsurile practice, de orientare în materialul lingvistic, care ar putea decurge din acest fapt.

După cuvîntul latinesc urmează în paranteză termenul literar românesc, sau, uncori, și cel infantil (ceea ce se numește obișnuit *babytalk*).

Utilizăm normele ortografice noi, în vigoare în România; în cazurile în care accentuarea unui cuvînt ar putea genera îndoieli, am indicat grafic accentul. Cuvintele obscene, în cadrul fiecărei noțiuni, sînt ordonate după «tărie».

4.1. Cuvintele obscene, repugnînd, așa cum menționam mai sus, în general, sau chiar provocînd o senzație de dezgust puternic, sînt foarte potrivite pentru a fi folosite în înjurături, acestea din urmă constituind o manifestare de ostilitate față de cineva (sau chiar de ceva). O mare parte a articolului de față este deci, în mod firesc, consacrată *înjurăturilor*, pe care le definim ca expresii care conțin în general, sau se referă implicit

11: Acești termeni medicali latinești, utilizați de noi, ne au fost confirmați de un medic danez; am consultat, de asemenea, următoarele trei dicționare medicale, și anume: Dr. med. Georgi Arnaudov, *Terminologia Medica Polyglotta* [latin, bulgar, rus, englez, francez, german], Sofia 1964, H. A. Skinner, *The Origin of Medical Terms*, Baltimore 1949 și *Stedman's Medical Dictionary*, Baltimore 1966. Nu am considerat oportun să schimbăm terminologia noastră inițială decît într-un singur caz; avînd însă în vedere un public a cărui profesiune nu este medicina (și care nu are, în mod obligatoriu, nici cunoștințe medicale), ni s-a părut util să adăugăm alți termeni relevanți, făcînd referințe la cei originari. (De pildă: Sub «*PUDENDA*, pl. de *PUDENDUM*», se va găsi o referință la *VULVA*, termen ales de noi pentru denumirea întregului material privitor la *PUDENDA*, *CUNNUS* și *VULVA*, termeni nu totdeauna bine precizați, așa cum, de altfel, e cazul cu multe din aceste cuvinte). Faptul că articolul de față este destinat mai ales filologilor, ne a determinat să incorporăm, cu referințele adecvate, între cuvintele-titlu termeni medicali și termeni populari (în diferitele forme în care și-au continuat existența în limbile romanice), cunoscuți deci de filologii romaniști – poate uneori mai bine chiar decît termeni medicali latinești moderni. (Exemplu: *CUIUS* cu referință la *NATES*).

la unul sau mai multe cuvinte obscene (de tipul: *futu-i mama mă-si* sau *'mama mă-si*).¹²

Înjurăturile românești sînt de o bogăție rară, pe care o concurează, din cîte am auzit, numai cele rusești și maghiare. Se disting mai ales prin figurile lor de stil fantastice, alcătuite de o gîndire neobișnuit de imaginativă, în ceea ce privește mai ales actele sexuale și procesul de excreție. În general, ele respectă totuși principiul atît de clar enunțat de Robert Graves, și anume: «To curse effectively one must invoke a reality or, at least, a possibility».¹³ Și înjurăturile românești funcționează astfel: ele evocă o posibilitate, cît de depărtată ar fi ea; chiar acele înjurături care numai din fantezie lingvistică acumulează cuvinte și imagini diverse, care duc la secvențe greu de justificat în planul posibilităților fizice, reale, nu sînt totuși decît o dezvoltare împinsă foarte departe a schemei de bază. (Vezi, de pildă, cele spuse sub cuvîntul-titlu *COPULARE*).

Tudor Arghezi ilustrează sintetic, dar și foarte plastic, acest domeniu nelimitat al înjurăturilor posibile: «Vocea lui [a directorului de închisoare] mustră deopotrivă, în cuvinte nescrise, evocatoare de dumnezei, de mamă, de organe anatomice și sexuri [sic], și pe cei care au mai fost [la închisoare], și pe cei abia sosiți» (*Pagini din trecut*, ESPLA, f.a. [1956], p. 477).

4.2. Pornind de la *forma* și *regimul* verbului în înjurături, putem stabili următoarele trei scheme de bază ale înjurăturilor («A, B, C»), care pot figura fie la indicativ prezent fie la imperativ («1»), sau la condiționalul invers («2»):

A 1: Verb tranz. + complement
direct | complement(e)
circumstanțial(e):

Futu-te-n nară!
Pupă-mă-n cur!
Dă-l în pizda mă-si!

A 2: *Linge-m-ai în gaura curului!*

12: Cf. Constant Maneca, *Considerații asupra stilurilor limbii române literare în lumina frecvenței cuvintelor*, L.R. 4, 1966, p. 353-366: «Intervin adesea, în vorbirea familiară, o serie de formule fixe, de expresii și de locuțiuni, puțin numeroase, dar cu mare frecvență. Între acestea, trebuie să amintim imprecategoriile și înjurăturile» (pag. 364).

13: Robert Graves, *op. cit.*, p. 16.

B 1: Verb tranz. + complement indirect (pronominal) + complement(e) direct(e) + eventual complement(e) circumstanțial(e):

Futu-ți paștele și grijania mă-ti!
Futu-ți Dumnezeu' mă-ti de scaun!
Futu-ți muierea-n cur!

B 2:

Fute-ți-aș Dumnezeu' tău!
Băga-mi-aș pula în curu' tău!
Mînca-mi-ai căcatul!

C 1: Verb reflexiv + complement(e) circumstanțial(e):

Du-te-n mă-ta-n cur!

C 2:

Fute-m-aș în pizda mă-ti!

Ne vom limita să notăm construcțiile la forma de prezent a verbului – «*A 1, B 1, C 1*» – pentru cazurile înregistrate din izvoare orale – deci cele mai frecvente – și *nu* pornind de la materialul scris, literar, care este, evident, foarte limitat.

5. Urmează conform cu ordinea alfabetică a termenilor medicali latinești corespunzători, după cum spuneam mai sus, o serie de cuvinte și expresii obscene, pornografice, românești:

ANUS

(anus):

GĂOAZĂ, -E, f. (Tiktin, *op. cit.*: «Loch» [. . .] Namentlich vom After und der weiblichen Scheide». Acest sens, însă, nu ne este cunoscut din ancheta întreprinsă la București. – *VB*: «*găoază*: antrop. «Zaharie, ficior Petrii *Găoază*», doc. Mold., 1604 (*D.I.R.*, A,I, p. 156); top. *Găojani*, doc. Munt., 1451 (Bogdan, *Gl.*, p. 161); sat în jud. Olt (Frunzescu, *op. cit.*)». Din aceeași sferă semantică, profesorul Buescu menționează altă derivație onomastică de la un cuvânt pe care, de asemenea, nu l-am înregistrat, și anume: *găos*: (*VB*): «patronimicul 'Crăciun *Găosu*', doc. Mold., 1623 (Bogdan, *Gl.*, 161)».

GAURĂ, GĂURI, f., (*GAURA CURULUI*). (Tiktin, *op. cit.*: «...*Et.* Lat. ⁺*cavūla* od. ⁺*caula* (= *cavilla*), wovon der pl. *caulae* belegt ist, zu *cavus* «hohl». Alb. *gavră* stammt wohl aus dem Rum». – *ALR*: întrebarea 4862).

BORTA (f.) *CURULUI*, moldovenism, câteodată auzit în București. (Tiktin: «...*Et.* Vgl. russ.ruth. *bortī* Höhlung in einem Baume». – *ALR*: vezi *gaură*).

Injurături:

Futu-te-n găoază! (de tipul A 1, pag. 250)

Linge-m-ai în gaura curului! (tipul A 2)

CLITORIS

(clitoris)

LINDÎC, -E, n. (*REW* 4886: < «*landica* «Kitzler» [...] Die Zugehörigkeit des rumänischen Wortes ist zweifelhaft, da man ⁺*linzie* erwarten würde». (S-ar aştepta, ca Meyer-Lübke, *linzie*, numai dacă, poate nejustificat, s-ar pune accentul pe tendința cunoscută în limba română de a armoniza vocalele, evoluția normală a unui *a* acc. și neacc. latinesc fiind următoarea: *a* > ⁺*ă* > *i*; astfel, din *landica*, am putea presupune mai degrabă ⁺*linzie(ă)*).¹⁴ Tiktin nu acceptă ca la originea latinească a lui *lindic*, să nu fie pus nici un semn de întrebare: «... *d* vor *i* nicht assibiliert wie in *ridic*, *ridiche*». Sub cuvântul-titlu *ridica*, el notează: «*Et.* Sicherlich lat. *eradico*, *-āre*, «mit der Wurzel ausreissen»; wegen *d*, nicht *z*, vor *i* vgl. *lindic* u. bes. *ridiche*, an deren Erbwörtlichkeit nicht zu zweifeln ist u. welche ebenfalls inlaut. *d* in *-dic-* erhalten zeigen...» – *ALR*: întrebarea 4894).

Injurături:

Futu-te-n lindic! (tipul A 1; pentru fete și femei).

Futu-ți lindicu' mă-ti! (tipul B 1)

Suge-mi-ai lindicu'!, *Linge-mi-ai lindicu'!* (B 2)

CLUNES, vezi *NATES*

CLUNIS, vezi *NATIS*

(*A suivre*)

Erling Scholler
COPENHAGUE 1970

14: ⁺ *anellus* → *inel* (Al. Rosetti, *Istoria limbii romane*, Buc. 1968, pag. 394).